

Arrest

nr. 343 562 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 april 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2025.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LAASOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegrondheid van het beroep

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 11 december 2025 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het enig middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk voorzien is van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven ervan zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In de bestreden beslissing kan gelezen worden:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een verzoek om internationale bescherming (VIB), ingediend op datum van 23.12.2020. Zijn VIB werd afgesloten op 13.11.2023 een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan twee jaar en elf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”.

Alsook:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België tewerkgesteld is geweest, betrokkene legt loonfiches en arbeidsovereenkomsten voor (toegevoegd aan de inventaris der stukken). Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt echter geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert om terug te keren. Deze tewerkstelling in België werd enkel toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn VIB werd afgesloten op datum van 13.11.2023 is zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen. We merken bovendien op indien betrokkene op basis van tewerkstelling een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, hij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen”.

Alsook:

“De elementen van integratie (dat betrokkene diverse taal cursussen bij het LIGO heeft gevolgd, dat betrokkene een opleiding ‘informatie- en communicatietechnologie’ heeft gevolgd in het jaar 2023-2024, dat betrokkene een behoorlijke actieve en passieve kennis van het Nederlands heeft verworven, dat betrokkene deel neemt aan het maatschappelijk leven, dat betrokkene een huurovereenkomst heeft, dat betrokkene in regel is met zijn medische kosten met de mutualiteit) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”.

Verzoeker gaat totaal niet in op deze beoordelingen. Met zijn betoog dat hij na een ononderbroken verblijf sinds 2020 in België, hier duurzaam verankerd is, waarbij hij de elementen herhaalt die hij in zijn aanvraag heeft aangehaald, en dat hij “totaal ontworteld” is t.a.v. zijn land van herkomst, toont hij niet aan dat de bovenvermelde door verweerder gedane beoordelingen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker werpt op dat hij niets meer bezit in Irak en daar “zo goed als” geen dichte familie meer heeft. Tevens betoogt hij dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging via de Belgische ambassade in het land van herkomst, betekent dat hij gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing die minstens maanden in beslag zal nemen, waardoor hij zijn banden die hij met België heeft opgebouwd, “zwaar dreigt aangetast te zien”. De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit alles niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging van 17 juli 2024, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van nieuwe buitengewone omstandigheden die niet aan verweerder werden kenbaar gemaakt.

Waar verzoeker ten slotte opwerpt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn legaal verblijf van 3 jaar en zijn officiële tewerkstellingen volstaat het te verwijzen naar de bovenvermelde geciteerde overwegingen van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist.

Verzoekers overtuiging ten slotte dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin” alsook zijn overtuiging dat de bestreden beslissing niet deugt, toont niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hem ingeroepen elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van de voormelde bepaling.”

1.2. De verzoekende partij richt op 19 december 2025 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 februari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt enkel te volharden in zijn verzoekschrift. Verweerder heeft hierbij geen opmerkingen.”

1.4. Door louter te volharden in het verzoekschrift, slaagt de verzoekende partij er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep tot nietigverklaring is derhalve ongegrond.

2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA